

Oczyśćcie świat wspólnym śpiewem

Dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 3 marca 1992 r.
w audytorium Purnaczandra

*Nie ma drugiej takiej epoki jak kalijuga,
kiedy przez samą medytację nad imieniem Pana
można zrealizować najwyższy cel życia. Błogosławieni!
Nawet multimilionera musi zadowolić
zwykła odzież i jedzenie.
Nie przeżyje on na diecie ze złota.
Kiedy czas jest niepomyślny, kij może zamienić się w węża,
a kiedy czas jest pomyślny, kurz może stać się złotem.
Koło czasu może przemienić uczzonego w nieme zwierzę,
głupiec może zostać świętym,
a bogacz w jednej chwili może stać się zabawką
w rękach bogini dobrobytu.
Bez względu na to, o co się modlisz, nie możesz otrzymać tego,
co nie jest ci przeznaczone.
Nie rozwijajcie żadnych pragnień.
Lepiej użyjcie swej inteligencji, by prowadzić godziwe życie.
Cóż więcej mogę wam powiedzieć,
dobrzy ludzie, tu zgromadzeni?*

Ucieleśnienia boskiej miłości! *Samjak kirtanam sankirtanam* – najlepszy sposób śpiewania bhadżanów to śpiew zbiorowy. Istnieje wielka różnica między kirtanem, a sankirtanem. Kirtan ma charakter indywidualny. Śpiewają go pojedyncze osoby w celu spełnienia swoich modlitw. Natomiast intencją sankirtanu jest dobrobyt całego wszechświata. Sankirtan nazywany jest również samadżika bhadżan (wspólny śpiew). Ten sposób śpiewania pierwszy zainicjował Guru Nanak, założyciel sikhizmu.

Sankirtan służy zademonstrowaniu jedności w różnorodności. Kiedy wszyscy uczestnicy łączą się, by zaśpiewać zgodnie jednym głosem, opisuje się to jako sankirtan.

Cztery rodzaje sankirtanu

Istnieją cztery rodzaje sankirtanu: pierwszy to guna sankirtan, drugi to lila sankirtan, następnie mamy bhawa sankirtan i ostatni – nama sankirtan.

Guna sankirtan dotyczy takich bhadżanów, w których wielbiciel wymienia chwalebne cechy Boga, doświadcza jedności z Bogiem i nabywa tych boskich przymiotów. Tak śpiewał Tjagaradża. W jednym ze swoich kirtanów wołał: „Panie, jesteś nie do opisanego! Czy może Brahma albo inni

bogowie oddać pełnię chwały Twoich wspaniałych dokonań? Wyczekuję Twojej łaski. Wystuchaj moich błagań. Oddałeś mędrcomu syna, którego zabrał bóg śmierci. Pokonałeś bożka miłości. Uwolniłeś z więzienia Wasudewę i Dewaki. Ochroniłeś Draupadi, gdy modliła się do Ciebie w rozpacz. Byłeś obrońcą Pandawów. Wyrwałeś z biedy bramina Kuczelę. Uratowałeś z niewoli 16 000 panien”. W ten sposób Tjagaradża wyliczał w swych pieśniach chwalebne cechy Boga.

Gita Gowindam jest formą lila sankirtanu

Lila sankirtan wyraża radość wielbiciela ze świętych zabaw Boga, łączy śpiew z ekstatycznym tańcem i całkowicie absorbuje wielbiciela. Za przykład może służyć *Gita Gowindam* Dżajadewy.

Bhawa sankirtan najlepiej ilustruje sama Radha, która wyrażała wiele różnych uczuć skierowanych do Boga i utożsamiała się z Bogiem w każdym swoim nastroju odzwierciedlającym jej oddanie. Ukazywała swoje oddanie na pięć sposobów: *santa* (uspokojenie), *sankhja* (przyjazność), *watsalja* (wieczna miłość), *anuraga* (miłość w afekcie), *madhura* (słodczy). Radha i Mira wyrażały bhawę sankirtan.

Nama sankirtan prezentuje w swoich kirtanach Czajtanja. „Wszystkie imiona są Twoje. Nie ma nic w całym kosmosie, co nie nosiłoby piętna Twojego imienia i Twej postaci”. *Swarupa dharam santam sarwanamadharām Śiwam, satczitananda rugam adwajta, satjam, śiwam, sundaram.* (Tu Swami zaśpiewał tę ślokę). Czajtanja rozkoszował się śpiewaniem imienia Pana, które wyrażało wszystko, co jest we wszechświecie piękne i chwalebne.

Podczas gdy w poprzednich wiekach wielbicieli wybierali jeden ze sposobów śpiewania chwały Pana, to największym szczęściem mieszkańców Prasanthi Nilajam jest możliwość radowania się czterema formami sankirtanu. Śpiewane tu bhadzany są połączeniem wszystkich czterech rodzajów wspólnego śpiewu.

Znaczenie namalikhitam

Istnieje jeszcze inny, specjalny sposób oddawania czci imieniu Pana. Jest to *namalikhitam* – pisanie boskiego imienia. Kontemplowanie w umyśle imienia Pana, wymawianie ustami i pisanie ręką służy do osiągnięcia trikarana suddhi – czystości umysłu, mowy i czynów.

Imię Pana wielbiono na różne sposoby na całym świecie. Dżajadewa zawsze radował się boskimi lalami (zabawami) i doświadczał w sobie obecności Boga. Tym radościom z boskich gier poświęcał wszystkie swoje codzienne czynności i był przekonany, że nie potrzebuje niczego, prócz miłości Boga. Jego miłość roztopiała się w boskiej miłości, aż stał się prawdziwym ucieleśnieniem miłości Boga. Ponieważ ludzie nie zrozumieli duchowego znaczenia jego kirtanów, błędnie zinterpretowali znaczenie kompozycji Dżajadewy.

Gdy Hanuman zakończył swą misję na Lance, zanim powrócił do Ramy, przybył do Sity i poprosił ją o błogosławieństwo. Wtedy matka Sita pobłogosławiła Hanumana w ten sposób: „Hanumanie! Pełen jesteś waleczności, inteligencji i hartu ducha. Obyś nigdy się nie zestarzał”. Te słowa jednak nie uradowały Hanumana. Widząc jego rozczarowanie, Sita ponownie go pobłogosławiła: „Obyś żył jak nieśmiertelny”. Nawet to nie zadowoliło Hanumana. Sita spróbowała raz jeszcze: „Hanumanie! Jesteś pełen cnót! Niech mieszkańcy wszystkich trzech światów wychwalają twoje zalety”. Hanuman poczuł się zakłopotany i spuścił głowę, jakby wstydził się słuchać Sity. W końcu Sita pobłogosławiła go: „Oby Śri Rama zawsze ciebie kochał!”. Hanuman poczuł uniesienie, gdy tylko usłyszał te słowa. „To wszystko, czego potrzebowałem” – stwierdził. „Muszę zastrzyść na

miłość Ramy. Życie pozbawione Jego miłości jest kompletnie bezwartościowe. Jest jak śmierć za życia. Jedyna rzecz, jakiej potrzebuję, to miłość Ramy”.

Hanuman był biegły w muzyce. Nikt nie śpiewał lepiej niż on. Nawet Narada¹ i Tumbara² nie potrafili mu pod tym względem dorównać. Hanuman, tak wybitny muzyk, zawsze śpiewał imię Ramy.

Nabożny śpiew jest potokiem miłości do Boga

Jaka jest zatem istota sankirtanu? Jego zasadniczym celem jest wzbudzenie miłości do Boga. Dopasowując swój głos, melodię, uczucie i rytm do właściwego brzmienia pieśni, wielbiciel powinien zatracić się w śpiewie. Święte słowa pieśni, tworzące harmonię uczucia, oddania i miłości, powinny stanowić potok miłości płynący ku Bogu. Tylko taki śpiew można nazwać nabożnym.

Kiedy pieśń wykonywana jest bez zrozumienia słów i bez najmniejszego choćby wewnętrznego poczucia szczerej miłości do Boga, jest to wykonanie mechaniczne. Bhawa (uczucie), raga (melodia) i tala (rytm) są niezbędne we właściwym śpiewie. Nawet nazwa Bharat wyraża połączenie tych trzech elementów – bha-ra-ta. Ich kombinację znaleźć można w każdej czynności dnia codziennego. Dotyczy to nawet studiowania. Bhawa w odniesieniu do studiowania jakiegoś przedmiotu wyraża się w gruntownym zrozumieniu tego przedmiotu. Raga oznacza miłość do przedmiotu, a tala to wyrażanie wiedzy w sposób spójny i rozumiały.

Poznajcie znaczenie słów pieśni

Podczas wykonywania pieśni Tjagaradży brak rozumienia słów przynosi groteskowe skutki. Pieśni Tjagaradży napisane zostały w telugu. Muzycy tamilscy, którzy są ekspertami w tej dziedzinie sztuki, wykonując pieśni Tjagaradży często przekręcają słowa pieśni i czynią je niezrozumiałymi. W jednej ze swych pieśni Tjagaradża śpiewa: „Ne pogadakunte nikemi kodhawu Rama?” – Co stracisz, Ramo, jeśli nie będę modlić się do ciebie?. Wykonawca tamilski zaśpiewał tę pieśń w taki sposób, że ten wers znaczył: „Co stracisz, jeśli będę jadł pakody (warzywa w cieście)?”. To bardzo ważne, żeby znaczenie słów, emocje kompozytora i melodia pieśni były wyraźnie wyeksponowane podczas wykonywania jej na nagarasankirtanie (śpiewie w procesji) czy na sesji bhadżanowej. Kiedy ktoś nie rozumie słów pieśni, powinien zapytać o to kogoś, kto poznał ich znaczenie.

Ucieleśnienia boskiej miłości! Traktujcie wspólne śpiewanie jako święte ćwiczenie duchowe. Nawet jeśli nie jesteście muzykalni, wymawiajcie imiona Pana z uczuciem i miłością.

Nie ma w tej epoce kali wspanialszego środka do osiągnięcia Boga niż recytowanie imion Pana. Dhjana (medytacja) w kritajudze, jadžnia (ofiara) w tretajudze, arczana (oddawanie czci) w dwaparajudze i nama sankirtana (recytacja imienia Pana) w kalijudze są zalecanymi metodami do urzeczywistnienia Boga.

Powtarzanie boskiego imienia to lek na wszelkie dolegliwości. Kiedy imię śpiewane jest w formie pieśni z muzyką, napełnia serce bezgraniczną rozkoszą. Wielu panditów recytuje boskie imiona w formie słok (wersetów). Jednak nie doświadczają oni wielkiej tęsknoty zawartej w tych słokach. Niektórzy aktorzy potrafią wymawiać słowa głośno i wyraźnie, tyle że bez jakiegokolwiek głębi uczucia. Ale kiedy imiona śpiewa się melodyjnie, dotykają one serca śpiewaka i słuchaczy. Nawet niewierzący i agnostycy z uznaniem kiwają głowami, gdy słuchają takiej muzyki.

---

¹ Narada – mityczny riszi, mistrz muzyki i wynalazca winy

² Tumbara – mityczny niebiański muzyk

Melodyjnie śpiewana pieśń porusza struny serca

Słowa pieśni można zaśpiewać w tak prozaiczny sposób, że nie wywołają żadnego wrażenia u słuchacza. Ale kiedy zaśpiewa się je melodyjnie, jak na przykład w pieśni *Rama nanna kapadu* (Ramo, zbaw mnie), poruszają one struny serca. (Tu Swami zaśpiewał tę pieśń, demonstrując jej urok). Taką słodycz zawiera w sobie pieśń, gdy śpiewa się ją melodyjnie.

Każdy, bez względu na to, czy dobrze zna się na muzyce czy też nie, powinien z uwagą przysłuchiwać się prowadzącemu śpiew i starać się powtarzać słowa pieśni z uczuciem.

Niektórzy uczestnicy sesji bhadźanowej w ogóle nie poruszają ustami. Mogą twierdzić, że śpiewają pieśni mentalnie, nie okazując tego na zewnątrz. To nie jest właściwe. Jeśli masz w sobie uczucie oddania, powinno ono zostać wyrażone przez usta uczestniczące w śpiewie. Jedynie wtedy można twój śpiew nazwać sankirtanem - śpiewaniem w harmonii ze wszystkimi. Musisz śpiewać boskie imiona głośno, na całe gardło, aż do granic możliwości. Tylko na taki śpiew Bóg odpowie w pełni i obdarzy swą łaską. Nikt nie przyjdzie na ratunek tonącemu człowiekowi, jeśli jego wołanie będzie cichutkie. Jedynie wtedy, gdy tonący będzie krzyczeć z całych sił, jego wołanie zostanie usłyszane i ludzie przybiegną na pomoc. Sankirtan oznacza śpiewanie z zaangażowaniem i żarliwością.

Wszyscy powinni zrozumieć, że każda część ciała i każdy jego organ dany jest człowiekowi, by służył do świętego celu: język wymawia imię Pana, ręce składają ofiarę, stopy prowadzą do świątyni i tak dalej. Tych narządów nie można używać w celach błahych i bezbożnych. Uświęcając wszystkie narządy zmysłów, człowiek powinien oczyścić umysł i kontemplować Boga.

Jedyny sposób na oczyszczenie skażonego świata

Ucieleśnienia boskiej miłości! Nie jest możliwe opisanie słodyczy i świętości imienia Pana. Śpiewanie boskiego imienia przyniesie wam korzyści i obdarzy radością proporcjonalnie do intensywności waszego oddania, z jakim to czynicie. Wszyscy powinni starać się śpiewać boskie imiona w harmonii ze sobą. Obecnie pięć żywiołów tego świata – przestrzeń, powietrze, ogień, woda i ziemia - jest skażonych. Brakuje wam czystej wody i czystego powietrza. Dźwięki, które słyszycie, są nieczyste. Ziemia jest zanieczyszczona. Kalijuga stała się kalmasza-jugą (wiekiem nieczystości). Aby oczyścić to wszystko, jedynym sposobem jest śpiewanie imion Pana.

Ludzie w dzisiejszych czasach spędzają większość swojego czasu na oglądaniu telewizji i wideo. Czy jest zatem niespodzianką, że dzieci urodzone w takich warunkach są produktem telewizji? Od najmłodszych lat zachowują się jak aktorzy. Uwielbiają popisywać się. Winę za to ponoszą rodzice. Dawniej, gdy kobieta była ciężarna, słuchała opowieści o Prahladzie, Satjawanie i innych szlachetnych postaciach. To miało dobry wpływ na dziecko w łonie matki.

Śpiewanie boskich imion oczyszcza atmosferę

Eksperymenty w Rosji i w innych krajach wykazały związek pomiędzy spożywanym pokarmem a mentalnością człowieka. Na przykład zaobserwowano, że gdy podczas ciąży matka piła sok jabłkowy, dziecko po urodzeniu okazywało upodobanie do jabłek.

Recytacja imion Pana pomoże oczyścić atmosferę w wyniku absorbowania świętych fal dźwiękowych. Moc fal dźwiękowych działa na podobieństwo fal radiowych, które przenoszone są na wielkie odległości i odbierane. Atmosferę skażoną nieczystymi falami dźwiękowymi można oczyścić śpiewaniem boskiego imienia.

Podobnie, uświęcone myśli, czysta mowa i idealne działania oczyszczą pozostałe skażone żywioły. Nie ma lepszego środka czyszczącego niż to. Wydano dziesiątki milionów rupii na oczyszczenie wód Gangesu. Jaki sens miały te zabiegi, skoro Ganges nadal zanieczyszczony jest ściekami? Najpierw należy zadbać, by do rzeki nie spływały brudy.

W ten sam sposób należy zatrzymać napływ złych myśli i napełnić umysł czystymi, boskimi treściami recytując imię Boga.

Każdy uczestnik sesji bhadźanowej powinien śpiewać imię Pana i w ten sposób służyć dla oczyszczenia atmosfery i pomyślności narodu.

tłum.: Jacek Rzeźnikowski,
red.: Bogusław Posmyk

Źródło: <http://www.ssbpt.info/ssspeaks/volume25/sss25-08.pdf>
(is)